

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.631 van 18 november 1997
in de zaak A. 75.322/XII-174.**

In zake : de v.z.w. Evangelische Alliantie Vlaanderen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

tussenkommende partij :

Hilde REYNAERT,
wonende te MUNKZWALM,
Bruggenhoek 3.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
v.z.w. Evangelische Alliantie Vlaanderen op 13 augustus
1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van
17 juni 1997 houdende vaste benoeming van Hilde REYNAERT
tot inspecteur-adviseur protestantse godsdienst;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-Afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 19 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat O. DUGARDYN, die loco Advocaat P. DEVERS verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat K. HOOFT, die loco Advocaat T. BEELE verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-Afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat met een verzoekschrift van 19 september 1997 Hilde REYNAERT vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De inspectie en de begeleiding van de levensbeschouwelijke vakken in het onderwijs wordt geregeld in het decreet van 1 december 1993, decreet betreffende de inspectie en de begeleiding van de levensbeschouwelijke vakken, hierna te noemen het inspectiedecreet van 1 december 1993.

Krachtens artikel 5 van het decreet wordt voor het uitvoeren van de in het decreet vermelde opdrachten per erkende godsdienst slechts één instantie of vereniging erkend door de Vlaamse regering. Het is, blijkens artikel 12 van het decreet, op de voordracht van die erkende instantie dat, voor iedere erkende godsdienst, de leden van de inspectie en de begeleiding door de Vlaamse regering vast worden benoemd of tijdelijk aangesteld.

1.2. Bij ministerieel besluit van 25 maart 1994 wordt voor de protestantse godsdienst erkend het Comité inspectie/begeleiding protestants godsdienstonderwijs (PGO).

In de aanhef van het ministerieel besluit wordt verwezen naar "de beslissing, vermeld in de brief van 28 februari 1994 van de Vlaamse Minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, als antwoord op de aanvraag tot erkenning van 23 februari 1994 van de instantie van de protestantse godsdienst".

De brief van 23 februari 1994 waarnaar aldus verwezen wordt, is geschreven door de voorzitter van de Synode van de Verenigde Protestantse Kerk in België. Hij dient, zo schrijft hij, "een nieuw voorstel van instantie in, ... een voorstel, dat in overleg met de voornaamste protestants-evangelische denominaties werd opgesteld". Bij zijn brief heeft hij het door hem bedoelde voorstel gevoegd. Dat voorstel heeft de vorm van een 18 februari 1994 gedateerde overeenkomst "aangegaan voor de duur van twee jaar" en ondertekend door de Verenigde Protestantse Kerk in België (VPKB), de Evangelische Alliantie Vlaanderen (verzoekster in de huidige zaak) en het Verbond van Vlaamse Pinkstergemeenten. In punt 3.1. is bepaald dat de synodevoorzitter van de VPKB deel uitmaakt van het comité "als raadgever zonder stemrecht". In punt 4 is bepaald dat de besluiten genomen worden bij consensus "of indien dit de werking verlamt bij 2/3 meerderheid". In punt 5 is

bepaald dat het comité de synodevoorzitter van de VPKB aanwijst als zijn voorzitter "die de spreekbuis is naar de overheid toe".

Het besluit dat het PGO erkent, verleent die erkenning voor een periode van vijf jaar met ingang van 1 januari 1994, zulks in overeenstemming met artikel 5 van het inspectiedecreet van 1 december 1993.

1.3. Met een brief van 22 februari 1997 schrijft de synodevoorzitter de Minister aan. Hij schrijft : "In toepassing van het artikel 11 van het decreet van 1 december 1993 ... heb ik de eer U de definitieve benoeming voor te stellen voor de functie van inspecteur-adviseur protestantse godsdienst voor het lager, het secundair en het pedagogisch hoger onderwijs van Mevrouw Hilda REYNAERT ...".

1.4. Op 17 juni 1997 neemt de Minister het thans bestreden besluit, houdende benoeming van Hilda REYNAERT, tussenkomende partij, in evenvermeld ambt.

In de aanhef van zijn besluit overweegt hij "dat de erkende instantie van de protestantse godsdienst op 22 februari 1997 mevrouw Hilda REYNAERT voordraagt ...".

2. Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij ieder een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen;

2.1. Overwegende dat de verst dragende exceptie van de tussenkomende partij komt : verzoekster zou een actio popularis instellen daar zij haar belang hierin zoekt "dat zij een protestantse godsdienstige strekking vertegenwoordigt aan wie ingevolge de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd, de mogelijkheid zou worden ontnomen om haar stempel te drukken op het levensbeschouwelijk onderwijs";

2.1.1. Overwegende dat de actio popularis de vordering is ingesteld door de burger in het belang van de wet; dat reeds uit de beschrijving die de tussenkomende partij zelf van verzoeksters belang geeft, zonder meer duidelijk is dat als actio popularis niet beschouwd kan worden een vordering ingesteld door een protestantse vereniging tegen een beslissing betreffende het protestants godsdienstonderwijs; dat de exceptie iedere ernst mist;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het belang dat verzoekster doet gelden een functioneel belang is; dat zij ervan uitgaat dat verzoekster blijkbaar denkt haar belang te putten uit het feit dat zij in het PGO twee vertegenwoordigers heeft; dat zij dan stelt dat doordat die vertegenwoordigers afwezig zijn gebleven op de vergadering van het PGO waarin de tussenkomende partij werd voorgedragen, zij door eigen toedoen de uitoefening van hun prerogatieven onmogelijk hebben gemaakt;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster zich niet beroept op het belang van haar vertegenwoordigers in het PGO, maar op haar eigen belang; dat bovendien niet vermoed kan worden dat dit eigen belang beveiligd had kunnen worden wanneer vertegenwoordigers wel aanwezig waren geweest op de vergadering van het PGO waarin de tussenkomende partij werd voorgedragen; dat het eigen belang dat verzoekster inroept is het kunnen deelnemen aan de inspectie en de begeleiding van het protestants godsdienstonderwijs en het zo haar eigen stempel op dat onderwijs kunnen drukken; dat voor verzoekster dat belang onrechtmatig werd geschaad doordat het PGO ofwel niet wettig kon voordragen omdat de onder 1.2. vermelde overeenkomst op 18 februari 1996 verstreken was, ofwel maar wettig kon voordragen met een stemmenmeerderheid van 2/3 en zonder medestemmen van de synodevoorzitter; dat niet blijkt dat de ene of de andere aangeklaagde

onwettigheid voorkomen had kunnen worden door de aanwezigheid van haar vertegenwoordigers;

Overwegende dat de exceptie wordt afgewezen;

3. Overwegende dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing het haar onmogelijk maakt aan de inspectie en de begeleiding van het protestants godsdienstonderwijs deel te nemen, zodat de door haar vertegenwoordigde godsdienstige strekking haar stempel op dat levensbeschouwelijk onderwijs niet kan drukken en de jeugd levensbeschouwelijk zal worden onderricht zonder dat haar strekking daarop enig toezicht zal kunnen uitoefenen;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het nadeel dat verzoekster aanvoert wat zijn omvang betreft zo sterk gerelativeerd dient te worden dat het niet de vereiste ernst bezit; dat dit volgens haar zo is omdat de inspectie voor de protestantse godsdienst niet één -de met de bestreden beslissing benoemde kandidate- maar drie leden telt, waarbij nog komt dat de nu benoemde kandidate voorheen reeds inspecteur-adviseur voor het lager onderwijs was;

3.1.1. Overwegende dat de exceptie mogelijk gegrond zou zijn mocht blijken dat bij de benoeming van de twee andere inspecteur-adviseurs de strekking die verzoekster vertegenwoordigt, aan bod is gekomen; dat noch de verwerende partij noch het dossier van de zaak daarvan doen blijken; dat het derhalve niet uitgesloten is dat met de nu bestreden benoeming verzoeksters strekking een derde maal het deel niet krijgt waar ze aanspraak op maakt; dat in dit geval met de nu bestreden benoeming het door haar beschreven nadeel eerder toe- dan afneemt; dat de exceptie wordt afgewezen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij voorts opwerpt dat het nadeel ook naar de inhoud niet in aanmerking kon worden genomen; dat haar betoog gesteund is op de vaststelling dat het niet de leden van de inspectie zijn die de werking van de inspectie- en begeleidingsdiensten bepalen, maar de erkende instantie;

3.2.1. Overwegende dat blijkens artikel 6 van het inspectiedecreet van 1 december 1993 het de erkende instanties van de erkende godsdiensten zijn die de werking bepalen van de inspectie en de begeleiding van de betrokken godsdiensten; dat daar voorts is bepaald dat onder werking wordt verstaan "... het bepalen van de wijze waarop de inspectie- en begeleidingsopdrachten worden uitgevoerd" en "... het opstellen van leerplannen"; dat in artikel 8 van hetzelfde decreet de opdracht van de leden van de inspectie en begeleiding wordt omschreven en dat hun daar geen ruimte voor eigen levensbeschouwelijke keuzes wordt gelaten;

Overwegende dat voorzover via de inspectie en de begeleiding "levensbeschouwelijk" een "stempel"-termen van verzoekster- gedrukt kan worden op het door de daartoe aangestelde leerkrachten gegeven godsdienst-onderwijs, zulks dus, zoals de verwerende partij betoogt, veeleer het werk is van de erkende instantie van de betrokken godsdienst;

Overwegende dat de exceptie desalniettemin niet kan worden aangenomen; dat met haar annulatiemiddelen verzoekster zich op het standpunt plaatst dat haar aanspraken op een behoorlijke vertegenwoordiging binnen de inspectie miskend zijn bij de voordracht van de tussenkomende partij door de erkende instantie; dat zij zodoende de bron van haar nadeel bij de erkende instantie legt; dat immers, had in haar visie de erkende instantie behoorlijk gewerkt,

dat nadeel zich niet zou hebben voorgedaan; dat de exceptie wordt afgewezen;

3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij tegen het in aanmerking nemen van het door verzoekster geponeerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel inbrengt dat de godsdienstige strekking die verzoekster vertegenwoordigt, zitting heeft in "de Stuurgroep die de werking van de inspectie begeleidt" en in "de Leerplannencommissies voor het protestants godsdienstonderwijs voor het lager en secundair onderwijs"; dat zij meent dat op deze manier verzoeksters strekking nog steeds haar stempel kan drukken op het protestants godsdienstonderwijs;

3.3.1. Overwegende dat onder 3.2.1. is gebleken dat decretaal en dus rechtens beschouwd de erkende instantie een determinerende invloed heeft op de werking van de inspectie; dat niet blijkt dat dit praktisch beschouwd anders is tengevolge van het optreden van de door de tussenkomende partij genoemde lichamen; dat de exceptie wordt afgewezen;

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij voorts de ontstentenis van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel afleidt uit het feit dat verzoekster niet aantoont dat zij het recht -verzoekster onderstreept het woord recht- heeft om invloed uit te oefenen op het protestants godsdienstonderwijs;

3.4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij twee zaken met elkaar verwart : de vraag of verzoekster ernstig staande kan houden dat haar aanspraken op beïnvloeding van het protestants godsdienstonderwijs zijn miskend en de vraag of, gesteld dat zij zulks ernstig staande kan houden, die miskennen haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat met haar opmerking dat verzoekster niet aantoont dat zij dat

recht van beïnvloeding bezit, de tussenkomen de partij de eerste vraag aan de orde stelt; dat zij trouwens in haar verweer tegen de annulatiemiddelen teruggrijpt naar die opmerking;

3.5. Overwegende dat de tussenkomen de partij nog betoogt dat een schorsing van de bestreden beslissing uiterst nadelig zou zijn voor de maatschappij in haar geheel en voor het protestantisme in het bijzonder;

3.5.1. Overwegende dat niet valt in te zien hoe de maatschappij in haar geheel geschaad kan worden door een arrest dat alleen op het protestantisme betrekking heeft;

Overwegende dat de onderhavige zaak ervan getuigt dat "het" protestantisme niet blijkt te bestaan; dat wanneer komt vast te staan dat verzoekster ernstige annulatiemiddelen aanvoert, lijkt vast te staan dat de strekking in het protestantisme die zij vertegenwoordigt, onrechtmatig behandeld is; dat niet valt in te zien hoe een mogelijk onrechtmatig behandelde denominatie het effect van die behandeling zou moeten ondergaan ten voordele van een andere denominatie die niet onrechtmatig behandeld is; dat de tussenkomen de partij die gedachte uiteraard niet kan weerleggen met een beroep op het belang van "het" protestantisme;

3.6. Overwegende dat noch de verwerende, noch de tussenkomen de partij ertoe gekomen zijn het betoog van verzoekster over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ontkrachten; dat dit betoog de nodige overtuigingskracht bezit;

4. Overwegende dat met haar annulatiemiddel verzoekster de verwerende partij voor een alternatief stelt : ofwel moest zij de onder 1.2. gerelateerde overeenkomst als verstreken beschouwen en dan bestond

het PGO niet meer en kon het dus geen juridisch bindende beslissingen meer nemen, met name een voordracht voor benoeming doen; ofwel kon zij, vanwege de erkenning voor vijf jaar, het PGO als nog steeds bestaand beschouwen, maar dan moest zij rekening houden met de bepalingen van de overeenkomst die het PGO in het leven heeft geroepen, en dus vaststellen dat tegen die bepalingen in bij de voordracht van de tussenkomende partij geen meerderheid van 2/3 was bereikt en de synodevoorzitter had meegestemd; in de twee hypothesen mocht de verwerende partij aan de voordracht geen gevolg geven;

4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij het verst reikende verweer tegen het annulatiemiddel voordraagt; dat zij, zoals onder 3.4. vastgesteld, tegen verzoekster inbrengt dat zij niet aantoonst het recht te hebben om invloed uit te oefenen op het protestants godsdienstonderwijs; dat zij betoogt dat de Staat het systeem van de erkende erediensten heeft georganiseerd, dat alleen deze vanwege de Staat "financiële en andere voordelen ontvangen", en dat dit systeem alleen kan werken als de erkende erediensten "een minimale structuur hebben"; dat zij dan voortgaat als volgt :

"De structuur die in België de protestantse godsdienst in haar hoedanigheid van erkende eredienst vertegenwoordigt naar de overheid toe, is de Synode van de Verenigde Protestantse Kerk in België;

Immers, bij Ministeriële brief van 18 mei 1839 (Ministerie van Binnenlandse Zaken, 2e directie, nr. 20.716) werd vastgelegd dat het de Synode van de Unie der Protestantse Kerken van België, de voorloper van de Verenigde Protestantse Kerk in België, is die wordt aanvaard als kerkelijke overheid van de protestantse godsdienst als erkende eredienst;

Nochtans bestonden er ook op dat ogenblik reeds protestantse denominaties en groeperingen die niet tot deze Unie behoorden;

Het is dan ook duidelijk dat het de Synode van de Verenigde Protestantse Kerk in België is, die de protestantse godsdienst als erkende eredienst naar de overheid toe vertegenwoordigt, en niet eisende partij;

Eisende partij heeft daarom niet de bevoegdheid om de richting van het protestants godsdienstonderwijs mee te bepalen.";

Overwegende dat zij de overeenkomst die verzoekster in haar voordeel inroept, ziet als een "experiment" voor twee jaar waarbij de Synode aan protestantse denominaties die niet tot de Verenigde Protestantse Kerk in België behoren, de kans biedt om mee te werken aan de inspectie en de begeleiding van het protestants godsdienstonderwijs; dat voor haar dat experiment na de twee jaar waarvoor de overeenkomst gold, is afgelopen, maar daarmee geen einde is gekomen aan het bestaan van het PGO; dat zij immers stelt dat dit PGO niet is opgericht bij de overeenkomst, maar door de Synode als enige instantie die het protestantisme als eredienst tegenover de overheid vertegenwoordigt, dat na het verstrijken van de overeenkomst het PGO dus bleef voortbestaan, maar zonder dat de werkingsregels bepaald in de overeenkomst nog gelding hadden, dat de nieuwe werkingsregels werden bepaald door "het bevoegde orgaan van de Synode", welk orgaan besloot dat het PGO voortaan met eenvoudige meerderheid zou beslissen en dat de Synodevoorzitter voortaan stemrecht zou hebben;

4.1.1. Overwegende dat het recht op "financiële en andere voordelen" van de zogenaamd erkende erediensten zijn grondwettelijke basis vindt in artikel 181 van de Grondwet; dat los daarvan staan de in artikel 19 van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van eredienst en de in artikel 24 van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van onderwijs; dat een eredienst niet "erkend" in de zin van artikel 181 moet zijn om aanspraak te kunnen maken op vrijheid van eredienst in de zin van artikel 19 en op deelneming aan het godsdienstonderwijs in de zin van artikel 24; dat aan die laatste regel een beperking wordt aangebracht in dat artikel 24 zelf; dat het vierde lid van § 1 van dat artikel 24 immers luidt als volgt :

"De scholen ingericht door openbare besturen bieden, tot het einde van de leerplicht, de keuze aan tussen onder-richt in een der erkende godsdiensten en de niet-confes-sionele zedenleer"; dat daarmee echter niet meer is gezegd dan, en dan nog maar voor de scholen en voor de tijdsduur in de geciteerde bepaling vermeld, dat de verplichting tot aanbod van onderricht in een godsdienst beperkt is tot de "erkende" godsdiensten; dat dit, zelfs voor bedoelde scholen en bedoelde tijdsduur, geen verbod van onderricht in een niet-"erkende" godsdienst insluit;

Overwegende dan weer dat het wel zo is dat in het inspectiedecreet van 1 december 1993 alleen sprake is van onderricht in een "erkende" godsdienst en zulks zonder formele beperking tot de in artikel 24, § 1, laatste lid, van de Grondwet genoemde scholen en genoemde tijdsduur;

4.1.2. Overwegende dat aangenomen dat op bedoeld punt het inspectiedecreet van 1 december 1993 verenigbaar is met de Grondwet, nog de vraag rijst of de tussenkomende partij met recht kan stellen dat de Synode van de Verenigde Protestantse Kerk in België de enige vertegenwoordiger is van de erkende eredienst die de protestantse eredienst is;

Overwegende dat het enige bewijs dat de tussenkomende partij daarvoor aanreikt de door haar vermelde ministeriële brief van 18 mei 1839 is; dat de tussenkomende partij wel zal willen inzien dat een ministeriële brief bezwaarlijk zonder meer aanvaard kan worden als een geldige titel voor een monopolie inzake de vertegenwoordiging van een erkende eredienst die, ook de tussenkomende partij erkent dat, verscheidene deno-minaties telt; dat in die brief -in de vertaling, officiële of officieuze, in het Nederlands die de tussenkomende partij voorlegt- wel wordt vermeld "dat het de Koning behaagd heeft ... te besluiten dat de

Synode van de Bond van Protestantse Kerken in België, ... in het vervolg door Zijn Regering zal worden beschouwd als de enige kerkelijke autoriteit van de Protestantse Kerk in België en dat de besluiten van genoemde Synode zullen worden beschouwd als de uitdrukking van de wil van deze Kerken"; dat, alweer, de enkele bevestiging door een Minister dat een koninklijk besluit bestaat, het bewijs van dat bestaan niet levert en dat het ook niet vanzelfsprekend is dat de Koning een monopolie als bovenvermeld kan verlenen; dat daarbij komt dat het een zinvolle vraag is of dat monopolie niet gehecht moet worden aan het enige grondwetsartikel dat in 1839 om een erkenning van erediensten vroeg, te weten artikel 181, toentertijd artikel 117; dat hiervoren is gezien dat enig uit elkaar houden geboden is van dat artikel 181 enerzijds en de artikelen 19 en 24, die uit de onderhavige zaak niet weggedacht kunnen worden, anderzijds;

4.1.3. Overwegende dat de tussenkommende partij er vooralsnog niet toe gekomen is verzoeksters annulatiemiddel te ontkrachten;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant tegen verzoeksters annulatiemiddel inbrengt dat, voorzover zij uit de uiteenzetting van dat middel moet begrijpen dat haar verweten wordt dat zij geen oog heeft gehad voor de beperkte duur van de onder 1.2. gerelateerde overeenkomst en voor de in die overeenkomst vastgelegde werkingsregelen, -en dat dit haar verweten wordt, moet ze inderdaad begrijpen- dat die overeenkomst de interne werking van het PGO betreft, dat het enige wat voor haar telt de erkenning is voor vijf jaar van het PGO, dat zij met de bestreden beslissing is ingegaan "op een van het PGO uitgaande voordracht die werd ondertekend door de synodevoorzitter, door de partners in de erkende instantie immers aangewezen als 'spreekbuis' naar de overheid toe";

4.2.1. Overwegende dat, geconfronteerd met de voordracht van de tussenkomen­de partij, de verwerende partij op zijn minst moest nagaan of die voordracht uitging van de erkende instantie;

Overwegende dat in de huidige stand van het geding de verwerende partij de Raad niet doet inzien dat zij bij dat nagaan de onder 1.2. gerelateerde overeenkomst als een interne kwestie, vreemd aan de overheid kon afdoen; dat, zoals daar gezien, de overeenkomst was gehecht aan het voorstel van erkende instantie van de synodevoorzitter en dat de synodevoorzitter er in zijn brief uitdrukkelijk naar verwees; dat de verwerende partij niet kon schuilgaan achter de spreekbuis-hoedanigheid van de synodevoorzitter om het in rechte voor bewezen te houden dat het voorstel wel degelijk van de erkende instantie uitging; dat de Raad nog daar wil laten dat in zijn onder 1.3. gerelateerde brief de synodevoorzitter het niet eens had over een voorstel van het PGO, dat hij schreef "... heb ik de eer U de definitieve benoeming voor te stellen", "ik", niet het PGO; dat veel belangrijker is dat wanneer de verwerende partij de synodevoorzitter als de spreekbuis van het PGO kon beschouwen, dat zo was op grond van punt 5 van de overeenkomst; dat de verwerende partij bezwaarlijk zich voor dat punt op de overeenkomst kan beroepen en die overeenkomst voor het overige als een interne zaak bestempelen;

4.2.2. Overwegende dat wanneer men aanneemt dat de verwerende partij terecht stelt dat zij de interne werking van de erkende instantie niet hoefde te controleren, blijft dat zij dan voorbijgaat aan de chronologisch voorafgaande vraag of er wel een erkende instantie was; dat het PGO dat zij als erkende instantie heeft aangenomen niet is opgericht door de VPKB alleen, zoals de tussenkomen­de partij wil doen geloven, maar door de overeenkomst tussen de VPKB, verzoekster en het

Verbond van Vlaamse Pinkstergemeenten; dat die overeenkomst, 18 februari 1994 gedateerd, gesloten is voor twee jaar; dat bijgevolg, onder voorbehoud van wat in de volgende overweging wordt gezegd, moet worden aangenomen dat op het tijdstip van de voordracht van de tussenkommende partij er geen PGO en dus geen erkende instantie meer was; dat de omstandigheid dat de verwerende partij het PGO voor vijf jaar had erkend, daar uiteraard niets kon aan veranderen : een lichaam dat maar voor twee jaar is opgericht, kan niet langer bestaan dan het bestaat ook al is het voor langer erkend;

4.2.3. Overwegende dat nu wel niet zonder meer ondenkbaar is dat het PGO toch geacht mag worden te hebben voortbestaan na de contractuele twee jaar, niet omdat het voor vijf jaar is erkend, maar omdat het met instemming van de drie ondertekenende partijen voort heeft gewerkt, wat het niet kon als het niet voort in het leven werd gehouden; dat dan echter blijkbaar ook aangenomen moet worden dat het, bij ontstentenis van nieuwe werkingsregels, onderworpen is gebleven aan de werkingsregels van de overeenkomst;

Overwegende dat mogelijk van de verwerende partij niet verwacht mocht worden dat ze op eigen initiatief zou nagaan of bij de voordracht die regels waren gerespecteerd; dat te dezen zij echter een 2 mei 1997 gedateerde brief van verzoekster had ontvangen waarin deze het niet respecteren van die regels -op de twee punten die zij nu tot voorwerp van haar annulatiemiddel maakt- aanklaagt en de Minister verzoekt geen gevolg te geven aan de voordracht; dat deze regels klaarblijkelijk willen waarborgen dat geen van de drie protestantse denominaties die de overeenkomst ondertekend hebben, in de verdrukking kan komen te staan; dat voor de verwerende partij tot bewijs van het tegendeel deze drie denominaties in rechte gelijk moeten zijn; dat als zij, ofschoon gealarmeerd toekijkt wanneer een van

de denominaties de met de andere gemaakte afspraken niet nakomt, zij die gelijkheid in rechte ignoreert;

Overwegende dat het annulatiemiddel ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Hilde REYNAERT in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 17 juni 1997 houdende vaste benoeming van Hilde REYNAERT tot inspecteur-adviseur protestantse godsdienst.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien november 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.